

naje care au rolurile comperilor din spectacolul de estradă — completează această intrigă anemică.

De fapt, piesa e un scheci dilatat excesiv, o colecție de anecdote, de gaguri, de vorbe de duh, adeseori îndoielnice și frizând vulgaritatea prin supralicitate. „Ceapiștii“ lui Gheorghe Vlad folosesc cu predilecție replica cu iz tare și debitează în tot locul apelativele „bă“, „mă“ și „fă“.

Se știe, calitatea repertoriului determină pe cea a spectacolului. În regia Getei Vlad, reprezentafia giuleșteană e întruto-

tul condiționat de text. Actorii își fac datoria, dar par a se simți jenați de ceea ce fac și ceea ce spun. Truda unora se cere consemnată și le dăm numele: Ernest Maftei, Marga Anghelescu, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Vasile Ichim. Dar e păcat că acești actori atât de înzestrați își risipesc în van talentul în această piesă, care nu-l reprezintă pe dramaturgul Gheorghe Vlad.

N. C. M.

surpriză la un vechi spectacol

Doi pe un balansoar este, pe afișul actual, unul dintre spectacolele cu cea mai lungă viață; premiera a avut loc cu patru ani în urmă, la deschiderea Teatrului Mic, și ciclul reprezentațiilor a ajuns la trei sute. Și iată că acum — în spiritul bunei tradiții a spectacolelor de serie lungă — în distribuție a apărut un nume nou: Irina Petrescu. Nu e o „dublură“ (soluție de circumstanță, la modă într-o perioadă), ci o veritabilă interpretă independentă, a cărei prezență reorchestrează întregul în altă cheie. Sînt două viziuni complet diferite, la fel de personale și de bogate, a căror alăturare nu e lipsită de interes pentru înțelegerea vastului teritoriu ce se deschide individualității actoricești creatoare. Leopoldina Bălănuță fusese o admirabilă sursă generatoare de atmosferă poetică; Gittel a ei era o floare albă, un accident superb pe fondul vieții sordide, iradiind generozitate și noblețe. Replica-motto a jocului ei era „dar tu ești o minune!“ — minune a cărei simplă atingere transfigurează totul; mica mahalagioaică era regină prin distincție sufletească.

Gittel-Irina e o creatură mult mai pămîntească; subțiratică, fragilă, cu mișcări bruste, băiețești, cu părul strîns înnodat la spate, evidențiindu-i niște pometei aspri, într-o suverană nesinchisire față de orice artificiu și cochetărie, această actriță, reputată ca cerebrală, surprinde și cucerește printr-o feminitate profundă. E o interpretare care nu mizează pe datele cele mai vizibile ale actriței și care

dează șabloanele; o senzualitate fără rîz-gîieli, francă și directă, surîsuri rare dar strălucind de lumină, o bogăție a gestului simplu, știind să rezume o biografie într-o ridicare din umeri: o ființă iremediabil tînără, războindu-se cu hățișurile vieții, încasînd loviturile dar știind să-și păstreze intact sîmburele curat și tare al firii. Generozitatea ușor brutală a acestui personaj nu e o chestiune de principiu, nu e precept moral și nici trăsătură de caracter formată prin educație; ci vine din eternul instinct ocrotitor al femeii și din nativa înclinație omenească spre solidaritate. În micuța făptură e atîta forță, atîta curaj, atîta naturală demnitate și atîta capacitate de iubire încît emoția descrie în jurul ei largi cercuri concentrice.

Poate că timpul a schimbat optica celor care, la premiera „Balansoarului“, considerau piesa mărunță și o înscriau în categoria teatrului de boulevard; valul pieselor facile care s-au perindat de atunci pe scenele noastre le-a creat, involuntar desigur, termeni de comparație. Revăzută cu aceeași plăcere, mi se pare din nou o frumoasă, caldă și gravă piesă de dragoste, în care sentimentul nu e considerat în sine, ci integrat complexității existenței, condiționat de aceasta și ridicat la înălțimea unor exigențe etice cum n-am prea întîlnit în unele piese așa-zis serioase, cu declarate intenții educative.

I. P.